

LÉLEKÁPOLÓ

Pihenteti és ellazítja a futás

Berzéki-Polgár Dóra, a székesfehérvári Szent György Egyetemi Oktató Kórház Neonatális Intenzív Osztályának diplomás szakápolója éles kanyarokkal tűzdelt, váltásokban bővelkedő pályával büszkélkedhet, amelynek eddigi minden állomásán derekasán helytállt. Folyamatosan új célokat tűz ki maga elé, táncol, sportol, továbbtanul, mert úgy gondolja, a tevékeny élet megteremti a fizikai és mentális harmóniát, és ettől mindenki, aki így éli mindennapjait, kicsit boldogabb lehet.

– Kislányként balerinának készült. Hogyan lett ebből a pályakezdetből mára egészségügyi hivatás?

– Budapesten, a Magyar Táncművészeti Főiskolán tanultam, klasszikus balettszakon kezdtem. Dózsa Imre, az intézet akkori főigazgatója hamarosan közölte: testalkatom miatt sosem lehetek majd szólótáncos, legfeljebb a balett-

karban lesz helyem. A primabalerinánál megkövetelt filigrán, törekeny alkatnál nekem robusztusabb a csontozatom, erőteljesebb a csípőm, nőiesebb a testem. A mester azt tanácsolta, az intézet néptánc tagozatán folytassam tovább. Ott szereztem táncművész diplomát. Néptáncos karrierem 10 éve után egy hosszan elhúzódó térsérülés miatt le-

kelltem mondanom (legalábbis átmenetileg) a táncról, ráadásul valamilyen „polgári” foglalkozás után kellett néz-nem. Tanácstalan voltam, hiszen megint az alapoktól kezdve építhettem újra a pályámat. 2005-ben jelentkeztem a Szent István Egyetem győri diplomás ápolói szak levelezőképzésére. A tanulás mellett munkát vállaltam a székesfehé-

vári kórházban, ahol körülbelül három évet a felnőtt szeptikus sebészetben töltöttem el. Időközben a főiskolai oktatás gyerekgyógyászati gyakorlatát mostani munkahelyemen töltöttem és ez meghatározta a további pályámat.

– Miért döntött így? Mi vonzotta a koraszülöttsztyályos munkában?

– Amikor először léptem be az osztályra, rögtön úgy éreztem, hogy „hazaértem”. Ez az a munka, ami engem boldoggá tehet, sikerélményt kínál és elégedettséggel tölt el. Azóta is itt vagyok és nem bántam meg a választásomat. Óriási élmény nap mint nap látni, hogy a hozzánk kerülő koraszülöttek vagy valamilyen problémával küszködő újszülöttek a napok előrehaladtával hogyan erősödnek, gyarapodnak, gyógyulnak. Vannak persze olykor, sajnos, kivételek is, de a többség sikerrel veszi az akadályokat és megerősödve távozik tőlünk. Rendszeresen, a novemberi világnapon koraszülött-találkozókat rendezünk, ahol nagy öröm látni a valamikori korababáinkból fejlődött gyerekeket. Nekem, a legidősebb „visszajáró” hajdani első

koraszülöttem ma már kilencéves, életvidám, egészségtől kicsattanó gyerek. Az osztály bejáratánál, a falon, a tablóképeinken láthatja mindenki, hogy az egykor nálunk kezelt elesett, aprócska babákból mára milyen gyönyörű gyerekek, kamaszok fejlődtek. Jó ránézni ezekre a képekre és a boldog szülőktől meghallgatni a történeteiket.

– Fehérvár nemcsak a szakmai „hazatérést”, hanem a néptánchoz való visszatalálást is jelentette önnek. Tagja lett a híres, a világ nagyon sok városában vendégszereplő Alba Regia táncgyűttesnek.

– Tizenöt éve vagyok az együttesben, és ennyi idő alatt, úgy érzem, a velem táncolóknak olyanok lettek nekem, mintha a második családom tagjai volnának. Ahhoz, hogy tökéletes produkciókkal lépjünk színpadra, sokat kell gyakorolnunk, együtt sírnunk, együtt nevetnünk. Egy ilyen táncos közösségbe általában hasonló érdeklődésű embereket hoz össze a közös cél, így könnyebben megértjük egymást és rá tudunk hangolódni a többiekre. Fontos szempont közöttünk az egyetértés, a harmónia, mert csak így tudunk olyan pro-

duktumot létrehozni, amely elnyeri a közönség tetszését is.

– A tánc mellett érdekes, meglehetősen eltérő karakterű kikapcsolódást választott magának, fut. Mэгhhozza hosszabb távokat, például félmaratont.

– A futás a hobbim, nekem ez jelenti a kikapcsolódást, a feltöltődést, a nyugalmat. Fáraszt ugyan, de közben ellazít, megteremti bennem a harmóniát, kiüríti a feszültséget, oldja a stresszt. Nincs bennem versenyszellem, nem célom, hogy hajszoljam az egyre jobb eredményeket, csak futok, mert jólesik, mert kikapcsol és felfrissít. Ettől függetlenül elindulok versenyeken, de sosem foglalkozom a helyezésekkel. Nem motivál az a kérdés, hogy vajon hányadikként érek majd a célba. Tagja vagyok a Velence RUN Velencei Tavi Futóegyesületnek, idén júliusban, csapatban, nyolcan futottuk le az UTT Tisza-tó körüli 110 kilométeres távját. Futottam félmaratont már, következő célom pedig, hogy egyéniben lefutom a bűvös maratoni távot, illetve a csapattal az UB-n a Balatont is körbefuthassuk.

L. Ida